FANTASTICA LUME A LUI CRISTOBALD

VIOREL PÎRLIGRAS

NUVELĂ DISTINSA CU PREMIUL UNIUNII SCRIITORILOR LA CONCURSUL DE LITERATURĂ ŞI ARTĂ DE ANTICIPAŢIE TEHNICO-ŞTIINŢIFICĂ, EDIŢIA 1985.

Ogoarele de pe cealaltă parte a văii dau un aspect de haşurat, arăturile dispuse în toate părţile de un excentric cu imaginaţie sînt numai aparent fanteziste. Trinidad ştie că toponomia cîmpului magnetic al terenului cere acest lucru. Îşi îngustează pleoapele pentru a putea osebi mai bine siluetele ce se deplasează în lumina portocalie a astrului aflat la apus. Aruncă o privire peste umăr partenerului care se strîmbă tot, figura acestuia cu toţi muşchii încordaţi e poleită de focul stelar, apoi îşi saltă sacgerul pe umăr şi porneşte vioaie spre lucrători.

Primul chip care îi apare clar în faţă este cel al unei femei între două vîrste. Se detaşase de grup şi le venise în întîmpinare. Trinidad îi remarcă ţinuta simplă, neglijentă, faţa coaptă bine de dogoarea zilei, mîinile obosite, bătătorite prematur de asprimea muncii, picioarele goale ce calcă cu hotărîre şi dezinvoltură arătura, strivind bulgării de ţărînă cu talpa groasă şi degetele butucănoase, cu unghii înnegrite. Îi zîmbeşte prietenos şi Trinidad se simte obligată să-i răspundă la fel. Bun venit, le spune simplu, iar Q mormăie ceva de salut în momentul în care observă că partenera lui nu reacţionează în nici un fel. Apoi pe lîngă cei trei trece şi restul grupului, fantomatic, oameni ciudaţi, cu feţele ridicate şi mişcări animalice, aureolaţi de lumina strălucitoare a apusului, şi animalele masive, cu capete mici continuate cu trompe tentaculare, mişcîndu-şi picioarele greoaie şi brăzdînd solul cu cozile ramificate, precum crengile unui copac. Scot, cînd şi cînd, sunete guturale, nesemănînd cu nimic cunoscut şi îşi mişcă spinările cafenii, pătate cu alb, lovindu-le înfundat cu cilii dorsali, asemenea unor bice blînde. Unul dintre giganţi îşi întoarce la un moment dat capul spre Trinidad, care îi urmăreşte drumul, şi ei îi vine să ţipe văzîndu-i ochiul gălbui fixîndu-i silueta. Apoi teama dispare brusc, strălucirea oculară se face

nevăzută, ascunsă de spinarea ce se mişcă monoton mai departe, lăsînd în urmă brazde adînci în pămînt şi dîre de îndoială în sufletul fetei.

Glasul lui Q o readuce la realitate, el îi explică în termeni monotoni femeii ce caută ei acolo, mîna lui se ridică desemnînd griberul asolizat ceva mai încolo. Femeia zîmbeşte strîmb, fie că nu înţelege, fie că nu-i convine, le răspunde cu voce clară, cristalină, şi îi îndeamnă să o urmeze, iar ei păşesc cu încredere în urma ei, toată povestea îi pare la un moment dat lui Trinidad nefirească, un vis colorat, şi i-ar spune şi lui Q lucrul acesta dacă n-ar părea caraghioasă, aşa că se mulţumeşte să dea din umeri şi să-şi continue tertipul în basm.

Aşezarea se iveşte dintre două coline pline de grădini. Soarele e pe buza orizontului şi azvîrle umbre prelungi în spatele fiecărei ridicături. Clădirile, din cele mai surprinzătoare, n-o mai miră pe Trinidad, n-o mai miră nici chiar castelul ce se înalţă deasupra tuturor acoperişurilor, apariţie insolită, aşezată undeva mai spre culmea colinei de sud. Spre el se îndreaptă acum femeia, urmată de cei doi, ceva mai în faţă se zăresc, ca nişte puncte mişcătoare, oamenii şi animalele de la cîmp, şi ei merg în aceeaşi direcţie de altfel, la baza edificiului un foc mare luminează chipurile strînse în jurul lui.

Aerul se umple de zgomote: mai întîi murmure, apoi voci, exclamaţii, chiar şi rîsete, Trinidad şi Q pătrund firesc în atmosferă, ceilalţi se pare că nu se sinchisesc de ei, femeia le explică în puţine cuvinte, printre alte lucruri, cine-s noii veniţi şi ce vor, sînt adoptaţi tacit, se continuă discuţiile anterioare ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Trinidad e cuprinsă de o stare euforică, priveşte detaşată de persoana ei, de Q, de toţi ceilalţi, oameni simpli atît la înfăţişare cît şi ca fel de a fi, îşi zîmbeşte fericită şi se întreabă mirată de ce-i trece prin cap bănuiala că locul acesta ar fi Paradisul?, că n-ar exista un „în afara lui”, real îşi aminteşte din ce în ce mai vag copilăria, cosmosul întunecos şi planeta aceasta care „de afară” îi apăruse ca o portocală rumenă şi aromată, bună de mîncat, totul piere apoi în uitare şi ascultă fascinată necazurile şi bucuriile oamenilor de aici, care şi le împrăştie cu o generozitate neţărmurită, ca pe nişte daruri spirituale.

Ploaia nu cade prea des, aparatul stricat, mulorul bătrîn, femeia ce stă să nască, poznele „ălui mic”, necesitatea măririi casei, recolta apropiată, leneşul locului, toate sînt acum parte integrantă a lumii fetei şi i se pare că trăieşte aici de o viaţă, că toată existenţa de pînă acum a fost un scurt intermezzo de vis şi, iată!, e aici, cu problemele prietenilor ei, a uitat de Q, de misiune, de tot.

Apoi totul amuţeşte, oamenii se dau la o parte privind arătarea ivită

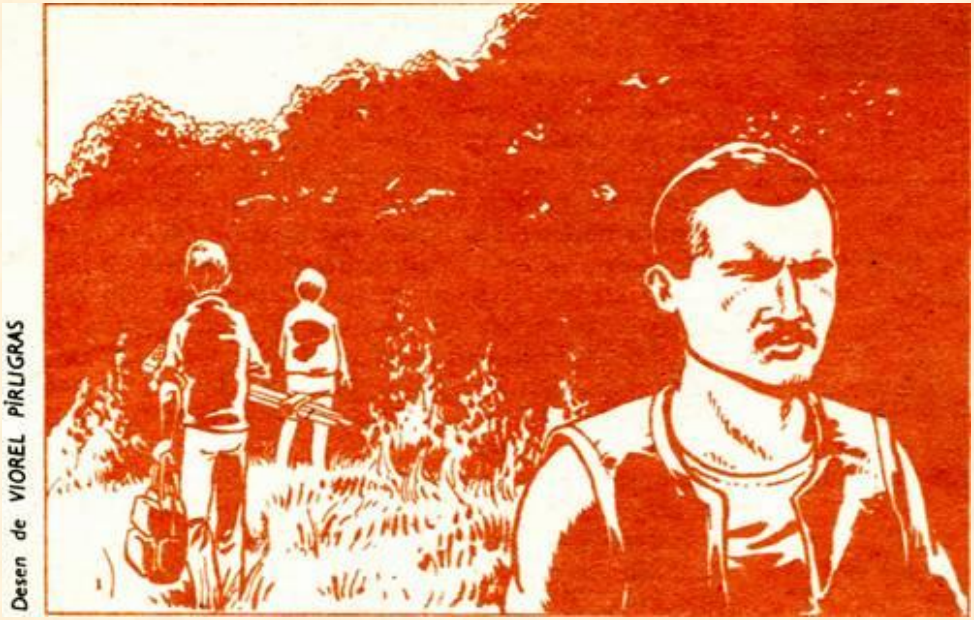

undeva în spatele lor, Trinidad priveşte şi ea şi zăreşte, la lumina tremurătoare a focului, pentru cîteva clipe, chipul groaznic al fetiţei fără faţă, care o fixează cu ochi gălbui şi dispare în fugă, lăsînd în urmă un zumzet de nelinişte şi dezgust.

Adunarea se destramă. Oamenii se despart fără un cuvînt. Femeia îi atinge uşor pe cei doi, încă buimaci, şi îi duce spre o locuinţă de noapte. Focul se stinge încet. Soarele a apus, de fapt, de mult timp, făcînd loc nopţii albicioase ce înconjoară planeta. Nişte lumini roşietice ţîşnesc, pe alocuri, la orizont, asemenea unor fulgere. Petele pestriţe ale cîtorva nori umbresc aşezarea ameninţător.

Suflă o boare de vînt şi Trinidad închide ochii, lăsîndu-şi faţa mîngîiată de palmele gazoase ce alungă febra soarelui de amiază, apoi, cînd simte că dezmierdarea a durat destul, lasă lumina să-i picure încet sub pleoape, căutînd imaginea lui Q. Bineînţeles că nu-l vede, unde să-l găsească în lumea clocotind de căldură şi culoare? Şi apoi, Q e departe, s-a pierdut dincolo de colinele împădurite, dovadă că becul roşu clipeşte anemic şi rar pe servidotul ce-i atîrnă în mînă. Vrea să se apuce şi ea de lucru şi chiar întinde mîna spre okobol, dar tijele metalice strălucesc prea tare şi ea le ghiceşte emanaţia de căldură care-i taie orice poftă de a lua contact direct cu ele. Mai bine să stea undeva, la umbră. Hotărît lucru, azi nu are nici un chef de treabă!

— Deranjez?

— Într-un fel, da, într-un fel, nu. Nu sînt la mine acasă.

— Pesemne te gîndeai la ceva.

— Nu, nu mă gîndeam la nimic. Soarele ăsta îţi ia minţile.

— Ai nimerit într-un sezon mai cald.

— Mi-am închipuit. Numai la chilipiruri de astea am baftă!

— Putea fi şi mai rău. Peste o săptămînă, spre exemplu, începe vara calendaristică.

— Iisuse!...

— Ha!, ha!... Am glumit. Nu-i chiar aşa de rău. E vorba de data calendaristică. Soarele nu-i mai puternic, doar biocîmpul creşte în valoare, pentru că e poziţia cea mai propice de interacţiune cu liniile de cîmp solare. Atunci, vegetaţia erupe într-un ritm nebun, dacă îţi poţi imagina. Priveşte numai cîmpul. Ieri l-au arat oamenii şi azi e deja rodit şi crescut. Mîine vor strînge recolta.

— Ce fertilitate fantastică!

— Da. E o natură uimitoare. Nu mai există planetă ca asta în Univers.

— Oamenii trebuie să fie fericiţi aici...

— Şi sînt.

— Şi tu?

— Şi eu, ce?

— Şi tu eşti fericit, nu?

— Da, sînt. Sînt şi pentru că oamenii sînt buni cu mine.

— Ce faci tu aici?

— Sînt sculptor. Sau pictor, dacă vrei. Poate şi scriitor puţin. Cochetez cu muzica... Nu rîde! Îmi place viaţa în general, sub toate aspectele ei artistice. Mă fascinează umanul sub orice înveliş.

— Vorbeşti doct.

— Uneori. Mă ia gura pe dinainte şi încep să filozofez în faţa oricui. De fapt, nici măcar nu te cunosc.

— Sînt Trinidad,

— Trinidad? Ciudat nume pentru o fată!

— Îhî!... Fantezie de-a părinţilor. Aşa sînt prospectorii – trăzniţi.

— Şi tu eşti prospectoare?

— Bineînţeles. Cum altfel? Sînt în misiune aici. Cu fratele meu, Q. El operează acum în zona de est. Eu trebuia s-o fac pe asta, da', n-am nici un chef. Şi apoi okobolul frige de nu poţi ţine mîna pe el!...

— Care? Ăsta?

— Nu pune mîna pe el!... Nu te arde?

— Nu. Sînt obişnuit. Ce detectează?

— Depinde cum îl programezi. Îi dai valoarea unităţii în sistemul de cîmp şi îţi găseşte orice. Acum e reglat pentru protniu.

— Asta căutaţi?

— Da. Cică ar fi bun în medicină pentru revitalizări de biocîmpuri. Mă asculţi?... La ce te gîndeşti?

— Mi-am adus aminte că am treabă. Iartă-mă. Mă grăbesc! La revedere!

— Unde fugi? Stai puţin! Nici nu mi-ai spus cum te cheamă!

Trinidad urmăreşte pata albastră a cămăşii băiatului pierzîndu-se în verdele crud al recoltei şi se lasă cuprinsă din nou de lenea amiezii. Ciudat tipul, gîndeşte. O fi făcut mişto de mine oare? N-arată ăsta a artist cum nu sînt eu caracatiţă!... Ta-dam-dam-ta-da-da-dam!... Becul roşu clipeşte acum mai des, semn că şi Q a abandonat misiunea în faţa valului de căldură, şi se întoarce.

Seara coboară după identicul ritual. Acelaşi soare portocaliu, acelaşi decor fantastic, acelaşi foc imens de la poalele nu mai puţin uriaşului castel, aceiaşi oameni ce au împrumutat cîte ceva din sălbăticia locurilor. Problemele nu sînt însă niciodată aceleaşi, descoperă cu o oarecare încîntare Trinidad, ori se ivesc unele noi, ori cele vechi au evoluat îngrijorător. Despre cele rezolvate nu se vorbeşte deloc, toţi par să îngroape satisfacţia reuşitei în cotidian, sau să se bucure în secret de sine, ca şi cum fericirea ar fi o blasfemie ce nu trebuie rostită în gura mare.

Sosesc oamenii de la cîmp. Se trîntesc în linişte lîngă ceilalţi, în timp ce spinările uriaşe ale mulorilor dispar în direcţia grajdurilor. Noii veniţi arată foarte obosiţi. Privirile le sînt pierdute, ţintind încă ceasurile cînd se speteau strîngînd abundenta recoltă. Cineva îi explică lui Trinidad cum se face lucrul ăsta, cum se umblă cu snopii grei de panas, ce e panasul? întreabă ea, cum? nu ştii? e pîinea noastră, planta roşie cu bulb mare la capăt. Trebuie aşezată cu grijă, continuă necunoscutul, uitîndu-se o clipă şi la Q, care e absent şi pare că nu-l interesează ce se discută, trebuie stocată în aşa fel încît greutatea snopului să nu apese bulbii zemoşi, şi din această cauză se ordonează în nişte piramide speciale, cu bulbii în afară, de ce nu înăuntru? simplu, pentru că înăuntru ar putrezi cu toată concentraţia de lichid ce o posedă. Panaşul se macerează apoi în sucul propriu, obţinîndu-se o pastă groasă care, uscată, devine turta gustoasă din care ai gustat. Trinidadei nu-i rămîne decît să se minuneze, privindu-l pe omul uscăţiv ce-i povesteşte aceste lucruri, pînă cînd flăcările jucăuşe, aţîţate de un bătrîn bărbos, prind contururi pe feţele a doi gemeni ce apar lîngă ei. Se aşează şi îi şoptesc personajului să treacă şi să-şi ia raţia de baldori a doua zi, sînt gata, sînt gata? se miră uscăţivul şi îi prezintă apoi pe cei doi fetei, uite, vezi, ei sînt

legumicultorii, Valentin şi Armand, au cea mai pe cinste grădină din cîte sînt pe planetă, ce zic eu pe planetă? din Univers, ei rîd, rîde şi Trinidad, chiar şi Q zîmbeşte, dar zîmbeşte influenţat de starea generală, de fapt nu ştie nici măcar de ce se rîde, el urmăreşte de cîtva timp mîinile muncite, epuizate, ale ţăranilor veniţi, odihnind ca nişte crengi groase, chircite, obosite de atîta rod, căci munca lor e cel mai bogat rod. Q e copleşit şi el, în alt registru decît Trinidad, de fericirea şi munca ce clocotesc aici, într-adevăr clocotesc într-un ritm epuizant, niciunde în Univers Q n-a mai văzut atîta sete de viaţă şi ajunge şi el la concluzia îngrijorătoare cum că aici ar fi Paradisul, dar Paradisul presupune o existenţă după viaţă, ori aici ea e cea care guvernează, aşa încît Q rămîne nedumerit, orbecăind prin raţionamente aberante. În final întreabă şi el, mai mult ca să se afle în treabă, ce sînt ăia baldori. Sînt legume, răspunde unul dintre gemeni, ce nume, se miră Q, vine de la Cristobald, i se răspunde. De la Cristobald? Da, de ce te miri? întreabă şi celălalt legumicultor, nu-l cunoşti pe Cristobald? Nu. Toţi îl privesc lung şi Q se simte prost şi începe să se scobească aiurea în nas, iar Armand, sau poate Valentin, îl strigă pe un puşti, Emanuel, sau cam aşa ceva, nici Trinidad nu-şi dă bine seama, şi iată că puştiul vine în goană, e un copil slab, deşirat, cu ochi mari, visători, în care flacăra focului joacă inteligent. Du-te la noi şi adu nişte baldori, spun gemenii, apoi îl privesc iar pe Q, de data asta cu îngăduinţă, şi-i spun că cel despre care e vorba e Dumnezeul lor, că nu există fiinţa sau lucru pe planetă care să nu-l ştie sau să nu-l iubească pe Cristobald. Trinidad şi Q se sperie şi mormăie abia auzit, că ei nu au aflat de religia asta pînă acum, ceilalţi pufnesc în rîs, şi rîd, rîd pînă cînd uscăţivul, de fapt retorul coloniei, bine dispus, îi atenţionează că nu e vorba de o religie, ce prostie, mai spune pufnind din nou, Cristobald e numai un om ca toţi ceilalţi, doar că ceva mai deosebit, auzi: religie, ha, ha, ha! Între timp soseşte Emanuel şi aduce bulgării aurii cu excrescenţe roşii, ăştia sînt baldorii, li se spune, iar Q şi fata gustă, la început cu prudenţă, apoi cu poftă, din miezul zemos şi dulce, zeama cafenie li se prelinge pe bărbie şi de acolo pe uniforme, vedeţi că pătează, le spune Emanuel, ce mai contează acum, cei doi sînt îmbătaţi de arome, de cînd sînt nu au mîncat ceva asemănător, nici pe nave, nici prin alte părţi. Vă place? Îhî, rostesc ei cu gura plină. Cristobald ni le-a dat, şi nu e singurul lucru pe care ni l-a dăruit. Înţelegeţi acum de ce îl asemuim cu un Dumnezeu? Mai trăieşte? cuvîntă cu greu Q. Din nou veselie generală. Dar bineînţeles, le răspunde unul dintre gemeni, un Dumnezeu nu moare cu una, cu două, apoi toată lumea comentează discuţia, lăsîndu-i pe cei doi prospectori să-şi termine tihna. Numai puştiul a rămas deoparte, serios,

urmărindu-i cum îşi termină porţiile. Cum te cheamă? încearcă Trinidad să lege o discuţie. Emanuel, le răspunde el ridicîndu-şi bărbia. Cine e Cristobald ăsta? îl trage de limbă fata. E cel mai bun prieten al meu, i se răspunde, cînd o să fiu mare o să mă fac ca el. Ce, Dumnezeu? rîde ea. Puştiul se încurcă. Nu... am să descopăr un aparat care să alunge deşertul de pe restul planetei şi o să prefacă locul într-o grădină uriaşă, cum e în regiunea asta. Hă! face Q, dar Trinidad îi altoieşte un cot între coaste şi îl reduce brutal la tăcere, după care continuă cu voce normală, arătîndu-i puştiului că e foarte frumos ce vrea să facă el. Trebuie, răspunde acesta, colonia va creşte, cu ce o să se hrănească milioanele de locuitori ce vor popula planeta? Ce spui, milioane de locuitori? Păi da, o să facem aici o a doua planetă-mamă, şi pentru asta vom scăpa de deşertul ecuatorial. Zău? Păi cum altfel, credeţi dumneavoastră că vom rămîne aşa, cu el pe cap? nu, trebuie doar creată o reţea de cîmpuri de etalonare, de ce? de etalonare, care să transfere centrul de greutate epistemologic în concept de simetrie, restul fiind doar o oglindire a părţii roditoare din planetă, înţelegeţi? Cei doi rămîn muţi.

Nu e timp de respiraţie. Se iscă o animozitate veselă, iar oamenii prind să se foiască de colo-colo, concurînd jocul flăcărilor. Toată lumea e în picioare, bineînţeles Trinidad şi Q se ridică şi ei, curioşi. Se aud de peste tot voci „A venit!" „A venit!" şi tocmai cînd Q se saltă pe vîrfuri să vadă despre ce e vorba, mulţimea se desface în două părţi şi spre foc pătrunde o siluetă cunoscută care discută în acelaşi timp cu toţi, dă sfaturi, întreabă, felicită. Se apropie şi fata recunoaşte albastrul cămăşii, iar inima îi bate cu putere, invadată de bucuria regăsirii unei vechi cunoştinţe, deşi n-au trecut decît cîteva ore de la despărţire. Zîmbeşte, şi Q observă şi-o întreabă din ochi cine e, dar Trinidad nu se învredniceşte să-i dea lămuriri, ridică din umeri lăsînd un confuz înţeles de aiurea. Emanuel soseşte cărîndu-l după el pe noul venit.

— El este Cristobald, face prezentările.

Trinidad rămîne siderată.

— Cred că ne cunoaştem, spune el privind-o în ochi. Bună seara, Trinidad! El trebuie să fie Q. Noroc Q!

Îi strînge mîna în tăcere. Lumea din jur comentează aprinsă evenimentul. Fata rămîne căutîndu-i în privirea albastră germenele de idol care o intrigă. Se dezmeticeşte abia cînd îi aude pe gemeni pufnind în rîs. Bătrînul ce întreţine focul se apropie şi-l smulge pe „Dumnezeu" din mijlocul oaspeţilor planetei.

— Cris, Earthleea se duce, îi spune grav, cuprinzîndu-i umărul stîng.

— Vreau s-o văd. Acum, răspunde el. Veniţi şi voi, aruncă celor trei.

Pornesc, ciudat alai de toate vîrstele, spre castelul alăturat. Trinidad descoperă abia acum, la lumina înşelătoare a serii, alcătuirea edificiului somptuos, cu ziduri policrome, turnuri şi donjoane fanteziste, înjghebate de o imaginaţie bolnăvicioasă. Pătrund în şir indian, bătrînul, Cristobald, Trinidad, Q, şi la urmă Emanuel, printr-o poartă imaginînd un ochi, iar senzaţia e cumplită, fata chiar închide ochii pentru a se regăsi apoi, cînd îi deschide iar, într-un labirint de culoare, scări, săli şi camere. Peste tot, constructorul a imaginat zeci de animale fantastice, susţinînd boltele în prelungirea arcadelor, motivele zoomorfe se regăsesc chiar şi în elementele de mobilier; picioare de căprioară susţin mese, canapelele imită prin formă culoare şi structură imobile iguane, în timp ce mănunchiuri de şerpi atîrnă din tavan, împietriţi în alcătuirea candelabrelor electrice. Peste tot culori vii, explozive, împletite în curcubeie de linii şerpuind pe toţi pereţii. Pe Trinidad o oboseşte decorul baroc şi îşi pune întrebări asupra funcţionalităţii acestor spaţii de locuit, cînd, la simpla ei dorinţă, iată, scările, culoarele, camerele îşi schimbă cameleonic culorile. Zîmbeşte. Recunoaşte acţiunea FM-urilor de receptat undele alfa opţionale. Urcă acum treptele unei săli cafenii cu luciri de argint. Un pat mare, cu baldachin, e singurul mobilier existent. Se apropie cu toţii, şi Trinidad descoperă în mijlocul cearceafurilor albe figura suferinda a unei bătrîne.

Cristobald îi prinde mîna osoasă într-a sa.

— Mătuşa Earthleea, cum te mai simţi?

Bătrîna deschide ochii, imense cavităţi întunecate. O pînză deasă de linii îi înceţoşează faţa în zeci de riduri, aglomerîndu-se în jurul ochilor.

— Cris, spune, cred că am să vă părăsesc în curînd. Prea multe vise îmi dau tîrcoale de la un timp, prea multe amintiri pe care le credeam de mult uitate mă năpădesc, Cris, nu credeam că am atîtea. Îmi dau seama că am trăit prea mult, am în spate o viaţă prea lungă ca s-o mai pot duce...

— Nu vorbi aşa, mătuşă Earthleea...

— Nu-mi pare rău de nimic, Cris. N-a fost o viaţă trăită în zadar. Am gustat din toate, iar ceata noastră de colonişti e cel mai teribil mănunchi uman din cîte am văzut vreodată. Păcat că nu am avut aici şi o mare. Da, da. Nu-mi pare rău de nimic, Cris, repetă ea şi trăsăturile feţei îi împietresc deodată.

— Nu vă speriaţi, îi linişteşte bătrînul, a adormit. Îşi colindă acum universul interior pentru a putea dori să revină printre noi, mai tîrziu. E tot ce am putut face pentru ea, Cris! Îi faci rău...

Tînărul revine de departe. Descătuşează mîna bătrînei, pe care a strîns-o cu putere, inconştient.

— Gudo, nu se poate face nimic pentru ea?

Bătrînul oftează.

— I se destramă biocîmpul, Cris, ştii bine...

Cristobald strînge din dinţi; bătrînul Gudo îl apucă împăciuitor după umeri, Trinidad e impresionată de tot ce se petrece; Q observă laconic faptul că edificiul nu posedă FM-uri, altminteri încăperea ar fi căpătat, conform climatului emoţionai, culori sumbre.

Întunericul se risipeşte încet, invadat de culoarea roşie. Q deschide ochii. Alături, Trinidad, cu capul sprijinit de genunchii pe care îi ţine strîns îmbrăţişaţi, urmăreşte fulgerele roşii de afară.

— Nu dormi? o întreabă.

Face semn că nu. O priveşte în continuare, îi remarcă luciul ciudat al pielii ce izvorăşte din părţile neacoperite de maieu, ochii pierduţi în clipe trecute.

— Trini, te gîndeşti la el?

Ea nu răspunde imediat. Îşi urmăreşte degetele de la picioare, dîndu-şi capul uşor într-o parte, mişcă de cîteva ori din ele, netezind cutele cearceafului.

— Nu ştiu. Se întîmplă atît de multe pe planeta asta... Ar fi greu să te gîndeşti la ceva anume.

Răspunsul ei conţine şi puţin adevăr, dar şi puţină minciună, fapt ce stîrneşte zîmbetul lui Q, care o cunoaşte bine.

— Da, dar el nu e un ceva oareca...

— Q, nu fi rău!

O explozie tăcută, de o formidabilă intensitate, îl colorează în întregime cu roşu timp de cîteva secunde. Cei doi sar din paturi şi se apropie de fereastră. Ultimele frînturi de roşu se preling de pe zidurile celorlalte case. Pe deasupra aşezării trece ceva transparent care le pare, la prima vedere, celor doi, a fi un nor. O irizare roşie îl schimbă însă şi acesta dobîndeşte înfăţişarea bătrînei Earthleea, foarte clară şi amănunţită. Cei doi tresar zguduiţi, privirea neobişnuită a figurii îi aţinteşte deodată, iar gura hidoasă, neagră, locul de destinaţie a întregii reţele de riduri, se deschide monstruos, ca şi cum ar vrea să le spună ceva. Apoi contururile îşi pierd din consistenţă, pielea i se prelinge pe lîngă maxilare, spre gît, în pungi respingătoare. Trinidad se lipeşte speriată de marginea ferestrei. O nouă explozie o orbeşte pentru o clipă, iar cînd roşul se destramă, descoperă cu surprindere propriul chip privînd-o din locul unde mai-nainte fusese bătrîna. Senzaţia e răscolitoare, Q observă şi îi apucă mîna, ajutînd-o să-şi învingă starea de

anxietate. Trinidad îşi priveşte pentru prima dată chipul astfel mărit şi e tentată să facă aprecieri. N-are o figură din cale afară de frumoasă, îşi spune, drăgălaşă însă, remarcă în sine Q. Şi părul portocaliu, constată fata, cine a mai pomenit aşa ceva? E un păr unic, care îi conferă personalitate, răspunde mental el, continuîndu-i parcă gîndurile. Gura îi este mică şi nasul dubios, concluzionează ea, întotdeauna a avut ochi mari, deschişi spre lume cu uimire, decide Q. Figura uriaşă, dominînd aşezarea, pare să se distreze, căci zîmbeşte fermecător, cu un aer copilăresc, specific vîrstei adolescentine a fetei. Şi din nou explozie, roşul înghite hulpav chipul, pentru a lăsa în urmă un animal simpatic, jumătate cîine, jumătate ursuleţ, un animal care-i smulge Trinidadei cîteva exclamaţii amuzante, în timp ce priveşte giumbuşlucurile ghemotocului albastru, căci e albastru. Contururile jucăuşului capătă dintr-o dată aureole roşii, iar fata se teme de dispariţia lui, dar el nu se destramă ca celelalte figuri, ci se rostogoleşte pe cer spre orizont, devenind din ce în ce mai mic, pînă cînd privirea nu-l mai poate percepe. Apoi nu se mai întîmplă nimic. Cei doi aşteaptă zadarnic. Cîteva luciri roşietice, foarte îndepărtate, clipesc la orizont, după care noaptea albicioasă îşi reia domnia liniştită şi imobilă. Pe colina de sud turnurile castelului iradiază o lumină albă, fosforescentă. Amîndoi îl privesc o vreme şi surprind la un balcon o mişcare uşoară, ca a cuiva care părăseşte locul. Q crede chiar că a remarcat silueta bătrînului Gudo.

Soarele a incendiat pe dealuri tot ce era viu. Se vede după aburii emanaţi care fac ca imaginea orizontului să tremure. Aici, în vale, printre tufele de arayak, parcă e mai răcoare. Asta n-o împiedică, însă, pe Trinidad să transpire abundent; picăturile de sudoare îi înconjoară faţa rotundă pentru a se aduna în vîrful bărbiei. Îşi desface fermoarul şi îşi scoate combinezonul, rămînînd doar în maieu. Q, care merge lîngă ea cărînd arsenalul de testare, s-a dezbrăcat de la bun început pînă la brîu, lăsînd vederii braţele lungi, subţiri, de adolescent, precum şi pielea fragilă ce înlănţuie strîns oasele din alcătuire, atît de strîns încît coastele îi pot fi numărate. Soarele îi loveşte necruţător, înroşindu-le umerii.

— Mai dă-mi-le să le duc şi eu, fiule, cuvîntează Trinidad, scoţînd limba de un cot.

— Lasă, Trini, că mai merge, vine răspunsul fornăit pe nas. Se mai gîndeşte, apoi adaugă: şi ăştia nu au nici o mare pe aici. Dacă ar avea ar fi perfect, nu crezi?

— Uuuu, ce bună ar fi o apă acum, se schimonoseşte ea patetic.

— Eu sînt tot o apă, răspunde el şi rîde încet.

— Bancuri răsuflate, i-o taie ea.

Mai face cîţiva paşi şi se opreşte.

— Auzi... spune privind în jur, lasă-le aici, încep din locul ăsta.

Cu mare bucurie, Q dă drumul materialului. Okobolul cade cu zgomot metalic.

— Trini...

— Îîî...

— ...ne vedem pe la prînz. E bine?

— Îhî!...

Q se depărtează încet, abia mişcîndu-şi picioarele lungi de cocostîrc.

— Q!

— Ce-i?

— Mi s-a stricat servidotul: nu mai merge!

— Ăăăă, fir'ar să fie!

Se întoarce agale, plictisit şi deprimat de munca pe care o are de executat în condiţiile date. Îşi alege un bolovan drept scaun şi începe să meşterească la aparat. Trinidad s-a aplecat din mijloc, sprijinindu-se de genunchi.

— Nu-ţi băga nasul aici, mîrîie nemulţumit Q.

— Stai să-ţi arăt, fiule, că nu-i de la baterie. Vezi? Aşa merge, dar nu mai contorizează cifrele.

— Şi cu ce vrei să ţi-l fac? izbucneşte el retoric. O să pierdem şi ziua asta!

Desfăcutul modulelor avansează greu fără scule adecvate, astfel încît fluieratul de pe colină vine salvator pentru ei. Se uită amîndoi şi-l recunosc după cămaşă: e Cristobald. În timp ce se apropie de cei doi remarcă încă o mişcare la picioarele lui, dar nu pot realiza ce e din cauza tufelor de arayak.

— Vă căutam! le strigă. De o jumătate de oră umblu după voi!

Soseşte, şi printre picioarele lui aleargă o arătare albastră, jumătate-cîine, jumătate-ursuleţ.

— Asta e... exclamă Q.

— Nimbus, îl prezintă Cristobald.

Trinidad se apleacă tocmai la timp pentru a-l primi în braţe. Nimbus dă dintr-o oarecare codiţă şi scoate o limbă roşie, de două degete. Fata rîde.

— E pentru tine, spune Cristobald, privind-o fix.

Trinidad îl priveşte nedumerită, chiar neîncrezătoare, de aceea se simte datoare să întrebe pentru verificare:

— Pentru mine?

Cristobald clatină afirmativ din cap. Părul blond i se mişcă ciudat.

— Mulţumesc, spune ea întorcîndu-i privirea şi lipindu-şi obrazul de blana moale a animalului.

El o priveşte lung, zăboveşte puţin cu ochii pe sînii ei proaspăt îmbobociţi ce se reliefează pregnant prin transparenţa şi sensibilitatea maieului, apoi măsoară solul. Q îi explică necazul cu servidotul, în timp ce Trinidad, roşie ca un trandafir, se simte datoare să-şi pună iar combinezonul, cu toată căldura existentă. Cristobald o urmăreşte cu coada ochiului, în timp ce ascultă răbdător pledoaria reparatorului amator.

— Dacă vreţi, le propune deodată, haideţi pînă la mine, am ceva scule pe acasă; s-ar putea să-i daţi de capăt. Nu stau departe.

Invitaţia e prea tentantă, căldura prea apăsătoare, Nimbus prea nostim şi argumentele împotriva misiunii prea multe şi mari.

Cristobald insistă să care şi el o parte din material, dar Q face pe grozavul şi nu-l lasă cu nici un chip. În final, pornesc toţi trei spre o colină împădurită. Ghidul e foarte volubil, tot drumul le vorbeşte despre relief, climă şi face ironii subtile asupra meseriei ingrate de prospector pe o căldură ca asta. Cei doi se străduiesc să zîmbească pe măsura glumelor lui, dar nu i-o iau în nume de rău, deoarece înţeleg că acesta este un fel de a fi, glumele lui nu-l cruţă nici măcar pe el, iar autoironia este, în fapt, o sinceritate dezarmantă, lipsită de orice substrat rău voitor. Oricum, căldura e mult mai suportabilă cînd drumul se împleteşte cu discuţii, materialul de prospectare pare chiar mai uşor şi nici Nimbus nu se mai zbate atît în braţele fetei. Ajung, într-un tîrziu, la periferia pădurii; culoarea frunzişului e derutantă – un albastru în cele mai neaşteptate nuanţe – iar Trinidad strînge mai tare animalul-jucărie la piept de teamă ca percutanta culoare să nu i-l dizolve în contextul general.

Reşedinţa lui Cristobald este de fapt o cabană simplă, de lemn, aşa cum fiinţează ea prin unele poze vechi, dar subtil integrată în natură, aspect ce îi conferă alura cameleonică de insesizabil. Cîteva amănunte ciudate reţin atenţia: plăcuţele de pe copaci cu texte de felul: „Bine ai venit, Cris!”, „Ce mai zici că mai faci?” şi trunchiul vopsit pînă sus cu inele late multicolore

— E un copac-curcubeu, îi lămureşte Cristobald remarcîndu-le privirile iscoditoare. Hai, intraţi înăuntru! Să nu vă speriaţi de ce-i la mine: n-am decît o singură încăpere şi ea îmi serveşte şi de magazie, şi de atelier, şi de birou, şi de bibliotecă, ba chiar... şi de cameră! Staţi pe unde puteţi!

Oaspeţii rîd. Spaţiul e îngust, într-adevăr, dar e răcoros. Cei doi încearcă să-şi găsească un loc printre grămezile de casete, cartoane cu desene, benzi, ustensile de pictură, statui, haine, articole de iluminat, lăzi, un terminal video uzat, îmbătrînit moral, un pat şi multe, foarte multe cărţi. Q

răsfoieşte cu încîntare cîteva, bucuros ca un copil. Cărţile sînt rare în Univers, şi cineva care are o colecţie atît de mare nu poate apărea decît în postura de excentric. Trinidad se holbează la pereţii pavoazaţi cu rafturi burduşite, cu holograme colorate, desene, şi multe foarte multe studii şi schiţe. Unele reprezintă animale fabuloase, majoritatea cu trompă, altele studii de complicate corpuri geometrice, analizate în detaliu, iar celelalte, nu puţine, figuri umane observate în mişcare. Puncte de fugă, centrii individuali de biocîmp, hărţi ale repartiţiei energetice pe corpul uman sînt însoţite de zeci de adnotări şi calcule matematice.

— Mă interesează sistemul de cîmp al proporţiilor ideale, se simte obligat să dea explicaţii Cristobald. Dinamica şi estetica materiei. Asta, spre exemplu, reprezintă un studiu de formaţiune florală. Plantele, ca toată materia vie, se supun condiţiilor de relief ale cîmpului planetar. Structura formată de liniile de cîmp oferă un canon, nu foarte depărtat de cel al „secţiunii de aur", promovată în artele primordiale. Uneori mă joc şi creez diverse specimene ce se circumscriu acestui canon. De cele mai multe ori obţin modele ideale, net superioare celor existente în natură. Trebuie, însă, să fac o precizare: prin model ideal înţeleg, în cazul de faţă, pe cel ce întruneşte în mod armonios forma, structura şi estetica raportate la parametrii planetei. Căci există şi un model ideal universal.

Ascultătorii par nedumeriţi. Limbajul e greu, nou pentru ei. Cristobald se apropie de Trinidad.

— O să înţelegeţi mai bine dacă vă explic concret, spuse apucînd-o uşor de bărbie. Uite, de exemplu, capul tău e foarte aproape de modelul ideal universal. Bine proporţionat, împărţit în două emisfere egale – părul şi faţa – nasul menit să ferească de monotonie obrazul rotund şi neted, gura şi ochii ce îmbogăţesc prin culoare şi structură întregul, urechile menite să constituie o zonă de tranzit între cele două emisfere. Foarte frumos cap! Mă pui pe gînduri...

Trinidad roşeşte toată şi îşi coboară privirea spre a întîlni imaginea lui Nimbus ce-i adoarme în braţe.

— Artistul trebuie să caute şi să propună modele ideale pentru a înlesni progresul uman, continuă Cristobald, prefăcîndu-se că nu a observat reacţia fetei, pentru că eu cred că pornind de la artă se produce schimbarea în om. Nici un proces tehnologic nu poate modifica într-atît structura psihică a individului, cum o face arta. Şi e logic să fie aşa: mai întîi omul visează, apoi îşi realizează visele, deci realizările, reţineţi, nu sînt decît întruchiparea năzuinţei umane. Demult, mă certam cu un coleg de suferinţă într-ale artei, şi el îmi explica cum că arta este sinteza dezvoltării socialului privită

prin prisma exponentului său. L-am contrazis. Eu afirmam că arta dă tonul. Insesizabil, dar îl dă. Focarele de dezvoltare a umanului îşi au originile între artişti. Artistul este un fel de Dumnezeu. Q se fîstîceşte vizibil şi începe să se scobească în nas.

— Crezi în divinitate?

— Desigur, răspunde calm Cristobald, privind-o drept în ochi pe Trinidad, omul este o divinitate prin excelenţă. Nu eşti de părere?

Fata e prea pierdută ca să-i poată răspunde. Q are impresia că întrebarea îi este adresată lui şi, după ce mormăie ceva ambiguu căutîndu-şi cuvintele, îşi ia inima în dinţi şi afirmă:

— Ştii, noi nu prea ne pricepem la artă, că n-am prea avut contact. Ca prospector – poate nu eşti în temă – noi rătăcim dintr-un loc în altul, avem tot felul de misiuni din astea, majoritatea destul de tîmpite, şi ne distrăm cum putem. Nu prea ne ajunge din urmă mersul artei. Un unchi bătrîn zicea că noi sîntem „generaţia video”, că mai mult decît ce vedem pe monitoare şi „sportul” ăsta ai muncii noastre, nu facem nimic.

Cristobald îi fixează amuzat.

— Cum fraţilor. Voi n-aţi auzit de Fleg, Delhom, Alexis?

Trinidad se ruşinează şi Q dă jenat din umeri, ca şi cum ar spune: „vezi, exact ce ziceam mai înainte!”. Sînt luaţi încetişor după umeri, şi vocea gazdei continuă, consolatoare de data asta:

— N-am vrut să vă jignesc, şi nu mi-o luaţi în nume de rău. Mie, lumea artei, e o lume, da, da, mi-e atît de familiară încît uit mereu că nu e decît o specializare la care ceilalţi nu întotdeauna au avut acces. Nu e nici o ruşine să nu cunoşti unele lucruri. Eu, de exemplu, sînt în pom cu cele mai elementare noţiuni de matematică. Eu cred că asta e mai ruşinos.

— Ei, nu, bombăne politicos Q.

— Ei, „nu”!

— ...Şi pe urmă ai dreptate, continuă puştiul cu jumătate de gură, spăşit, şi din cauză că noi pe navele de prospectare ducem o viaţă destul de insipidă, nu cred că...

— Stai, stai, acum n-o lua chiar aşa, nu sînteţi nişte primitivi. De fapt, foarte multă lume e în situaţia voastră, răspîndită prin galaxii, muncind şi neavînd timp să urmărească tot exhibiţionismul artei. Ce spuneam eu mai-nainte se referea la salturile calitative ale societăţii, iar astea nu au loc toată ziua. E o chestie de mentalitate generală, de optică, dacă vreţi, avînd ca precursor modelele oferite de artă. În felul acesta serveşte omul, e legată de om. Cine spunea că face artă pentru artă, acela era un prost. E făcută de către om, deci, automat, se adresează omului. Cînd eram mai tînăr...

Cei doi ascultători rîd.

— Vorba vine „eram mai tînăr”, se corectează Cristobald, îmi intrase în cap că ceea ce le-ar fi cel mai de trebuinţă celor de lîngă mine ar fi o artă a realităţii înconjurătoare, utilizînd elementele strict reale, nedeformate de fantezia omului. Şi mă complăcusem eu atunci în nişte sculpturi experimentale, „sculpturi vii” le ziceam, cîteva experimente de pe Sartar şi Harfeea au fost destul de populare – poate aţi auzit? n-aţi auzit – sculpturi în care voiam să dau realităţii imaginea ei firească. Analizasem solul, studiam condiţiile cîmpului de etalonare şi dădeam la iveală, transformînd nu numai formele, ci şi structurile chimice, reprezentări naturale ale vieţii, aşa cum ar fi trebuit să arate. Îmi construisem într-un rînd chiar şi o maşină de sculptat care făcea tot travaliul mecanic.

Face o pauză şi dă din umeri.

— De fapt, nu rezolvasem nimic, ci, din contră, îmi inhibam scînteia creatoare, orientînd munca mea către o direcţie elementară, neumană, pe care natura o putea crea la fel de bine, într-un timp mai lung sau mai scurt. Am înţeles mai tîrziu că greşeam, că nu făceam decît o concurenţă aiurită naturii. În acel moment, de unde pînă atunci eram contra manifestărilor fanteziei, socotindu-le ca elemente neaparţinînd universului real, am descoperit că, de fapt, orice element pe care omul şi-l reprezintă, născocit sau descoperit, face parte prin chiar însuşirile lui din universul cunoscut. Vă plictisesc? întrebă deodată.

— Nu, răspunde Trinidad, copleşită de discurs.

— Constat că nici cele mai atroce sau cele mai extraordinare lucruri imaginate nu sînt imposibile. Şi de aceea arta pe care o susţin eu e cea a imaginarului, dar a imaginarului util omului. Înţelegeţi?

Cristobald se opreşte aici şi îşi roteşte ochii în jur. Ca şi cum ar face cunoştinţă cu locul.

— Planeta asta e un mic Rai în Univers. Poate dărui orice.

Trinidad îşi aduce aminte de Nimbus, se uită la el cum trîndăveşte în braţele ei făcute covrig şi îi mîngîie cu delicateţe blana albastră.

— Protniul pe care îl căutaţi voi e darul cel mai de preţ al planetei. Personal sînt împotriva risipirii lui în Univers. În fine, e numai un punct de vedere. Subiectiv. Cred că ajută mai mult celor de aici.

— Înţeleg, şopteşte vocea cristalină de lîngă el, de ce te-ai bosumflat şi ai plecat aşa de repede cînd ai auzit ce facem noi aici.

— Nu m-am bosumflat, m-am întristat.

— Tot aia.

— Nu-i tot aia. E o diferenţă de nuanţă.

Izbucnesc toţi în rîs. Nimbus se trezeşte speriat şi se agită în braţele fetei care-l alintă jucăuş.

Noaptea albicioasă invadează ca un abur adunătura pestriţă de case. Fetorul coloniei părăseşte habitacolul monolit şi face cîţiva paşi spre dormitoarele globulare ce delimitează graniţa de nord a aşezării. Urmează, cît vezi cu ochii, grădina fermecată a celor doi gemeni, frunze de toate culorile umbresc nu mai puţine specii de fructe şi legume, cornul abundenţei a prăvălit aici din vremuri imemoriale veritabile bijuterii de forme, culoare şi gust. Acum dorm, aşteptînd dimineaţa împănată de strigătele oamenilor. Retorul priveşte gînditor suprafaţa amorţită şi tresare uşor cînd îi descoperă pe cei doi prospectori, nemişcaţi, cu ochii la cer

— Nu dormiţi?

— Nu, răspunde Q, sîntem obişnuiţi cu alt bioritm.

Dînd din cap înţelegător, retorul îşi aminteşte viaţa de pe nave.

— Ştiu. Am călătorit şi eu o vreme. Salturile în transpaţiu te obligă la început să adopţi o...

— Ce părere aveţi de el? întreabă pe nepusă-masă Trinidad.

Fetorul surîde privind figura neliniştită a fetei.

— Despre el? spune după un scurt moment de tăcere, timp în care şi-a făcut un plan de discuţie. Tînăra îi soarbe cuvintele. E un om ca noi toţi. Ne aparţine şi fără el am arăta ca un organism mutilat. Dar el, mai mult decît oricare dintre noi, aparţine locului. Cris este un dar făcut planetei, iar planeta este bunul lui cel mai de preţ. Unii spun că fiecare lucru, fiecare fiinţă, îşi are un loc anume în Univers. Raiul din fiecare îşi deschide acolo porţile dobîndind firescul şi destrămînd entropia. Lumea viselor lui Cris capătă consistenţă aici. Pentru noi, cei ce îl iubim, este un demiurg. Pentru el e un simplu om, o conştiinţă bîntuită de îndoieli şi dominată de o generozitate uriaşă. E un artist care încearcă să-şi facă utilă arta, nu pentru a o valorifica, ci pentru a-şi justifica statutul de om. Ajutorul pe care ni-l dă, noi nu i l-am putea răsplăti niciodată. Pentru el aceste acte sînt mici la scara universului său sufletesc. Cineva spunea că acest titan şi-ar sufoca iubita cu dragostea lui.

— Nu are o iubită?

Privirea retorului cuprinde zarea cotropită deodată de fulgere roşii tăcute.

— Omul ăsta iubeşte totul în egală măsură. Sentimentul şi imaginaţii lui sînt atît de puternice încît generează în sistemul de cîmp planetar forme noi ce se materializează nemijlocit. Paradoxal, visul devine materie.

O lumină roşie explodează la marginea grădinii. Q se nelinişteşte şi începe să se agite. Din stînga se aud foşnituri. Retorul le face semn să stea liniştiţi.

— Cris visează acum. Visează şi îşi va naşte visele, şopteşte în timp ce-şi scoate haina largă de bumbac şi o întinde pe jos. Zgomotul din stînga creşte. Pe cer apar fantomatic imagini ce reprezintă un tren, cîteva decoruri ciudate, o mare. Un val se sparge tăcut de un nor, apoi imaginile dispar înghiţite de alte explozii roşii. Acum se aud desluşit paşii cuiva. Q vrea să se ridice în picioare dar mîna puternică şi autoritară a retorului îl ţintuieşte locului. Trinidad pare foarte liniştită, s-ar spune că imaginile şi faptele ciudate n-o mai afectează, de aceea nu se sperie cînd lîngă ei apare, din spatele tufelor de arayak, silueta fetiţei fără faţă. Q priveşte hipnotizat figura netedă, perturbată doar de cei doi ochi cu luciri galbene, ochi care tresar şi ei speriaţi în întîmpinarea celor ai prospectorilor. Retorul o apucă cu gingăşie de după umeri şi o aşează încet pe haina lui. O nouă explozie tăcută, foarte apropiată de data asta, îi colorează pe toţi patru în roşu. Fetiţa îşi îngroapă capul în pieptul fetorului care o mîngîie delicat. Pe cer se conturează un mănunchi de riduri ce se încropeşte într-o figură bătrînă cu nas şi pomeţi ascuţiţi, cu două pete negre ca hăul ţinînd loc de orbite şi ochi, apoi culorile palide ce o pigmentează se descompun laolaltă cu contururile. Trenul de mai-nainte apare din nou, mai clar, trece clătinîndu-se, în el se întrezăresc o sumedenie de persoane imposibil de identificat şi un copii ce surîde din toată inima, făcînd cu mîna în zare.

— Cris caută acum prin vise ceea ce doreşte, vine, parcă de foarte departe, glasul retorului. Somnul lui e o muncă. Mintea îi frunzăreşte amintiri, unele plăcute, altele mai triste, creierul scormoneşte în biocîmpul planetar după forma dorită.

Fetiţa se strînge mai tare la pieptul lui. Prin faţa lor trece haotic un Cristobald vaporos, transparent. O spaimă uriaşă îi însoţeşte fuga, un nor negru, nedefinit îi urmăreşte paşii, apoi silueta îşi încetineşte mişcările şi paralizează în postura de alergător, în timp ce norul se apropie ameninţător. Totul se topeşte într-o explozie roşie.

— Un coşmar. Şi el are coşmaruri. Retorul oftează.

— Materializează tot? întrebă cu o voce străină Trinidad.

— Numai ceea ce doreşte cu adevărat. Atunci biocîmpul visului devine entitate separată în cîmpul general şi, cu ajutorul emanaţiei de protniu, generează forma materială.

Trinidad îl priveşte mirată de explicaţia ce combate toate legile materialiste cunoscute. Irizările roşii încetează. Platitudinea alburiului îşi reia

stăpînirea peste noaptea planetei. Cei patru îşi revin cu greu.

— Înseamnă că oricare din noi... începe timid Q.

— Nimeni nu posedă forţa trăirii în vis şi a sentimentelor lui Cristobald. Nici unul de aici nu ar fi putut visa castelul de pe colină, creat anume pentru a fi dăruit bătrînului Gudo cel fără casă, sau mulorii cei blînzi ce ne ajută la lucratul pămîntului, baldorii aceştia, cele mai minunate legume din acest loc, care nu primea seminţe terriene, şi chiar... copila aceasta cu ochi de chihlimbar.

Privirea fetiţei se ridică spre ochii lui învăluindu-l cu neţărmurita dragoste, degetele ei îi prind palma ce-o mîngîia pe păr şi i-o aşează pe obrazul neted. În ochii ei, ca şi în ochii lui, luceşte pentru o clipă o lacrimă. Q întoarce capul, tulburat, şi nu mai tresare cînd aude paşii micuţi depărtîndu-se de ei, dispărînd înghiţiţi de frunzele uriaşe ale minunatei grădini..

— Un demiurg. Nu întotdeauna reuşeşte să creeze ceea ce vrea, spune retorul privind în gol direcţia în care dispăruse fetiţa, şi atunci nu e decît un om. Un simplu om, pe care noi îl înţelegem, îl ajutăm şi îl iubim.

Se simt deodată obosiţi. Retorul îşi ia haina şi se îndreaptă toţi trei spre dormitoare.

Sala cafenie e pătrunsă de răpăitul ploii, iar prin geamul deschis năvălesc valuri de aer umed. Bătrîna tresare abia vizibil. Ridurile din jurul ochilor se mişcă încet, a plîns.

— Mi-ar fi plăcut să mor pe plajă, privind valurile mării cum îmi asaltează fiinţa, spune ea.

Glasul îi vine de foarte departe, e impresia pe care o resimte atît Trinidad cît şi Q. Cristobald strînge mîna bătrînei. Pe chipul ei înfloreşte un zîmbet.

— Mi-am amintit de locurile copilăriei – de Terra, Cris. Mi-am amintit de foarte multe lucruri. Mă înspăimînt de cît am putut trăi. Velasq, dacă ar mai fi fost în viaţă, ar fi spus: „Tu eşti una din ălea care uită să mai moară”. Aşa ar fi spus. Scotea o glumă din orice...

Oftează. Bătrînul Gudo închide încet fereastra.

— Sînt atît de obosită... Atît de obosită.... Murmură bătrîna. Mi-ar fi plăcut să mor pe plajă, repetă, după care adormi.

Cristobald îşi lipeşte obrazul de mîna ei uscata şi închide ochii. Gudo se apropie încet de prospectări.

— Earthleea s-a născut pe Terra, la marginea mării, explică. Foetusul şi-a format biocîmpul printre valuri, brize şi nisip. Biocîmpul ei are ceva din toate acestea, iar cîmpul general al locului conţine în structura lui şi

biocîmpul ei.

— Din cauza asta probabil fiecare jinduieşte către ţinutul natal, şopteşte Trinidad. „Fiecare fiinţă îşi are un loc anume în Univers!”.

Bătrînul încuviinţează.

— Numai noi, cei născuţi în spaţiu... îndrăzneşte Q.

Cristobald îşi ridică privirea.

— Sîntem copii ai Universului, spune el, cu privirea strălucitoare.

— Sîntem rătăcitorii, cei fără casă, adăugă Gudo, tulburat.

În aer mai pluteşte izul umed al ploii. Cei patru rămîn meditativi, iar nemişcarea lor are ceva din firescul unui tablou flamand.

Se zoresc să ţină pasul cu Emanuel. Puştiul ştie drumul şi picioarele parcă îi zboară, în schimb Trinidad şi Q., purtînd şi proverbialul arsenal prospectoral, fac paşi nesiguri pe solul îmbibat cu apă, diluat în unele locuri în adevărate noroaie. Q striveşte printre dinţi tot timpul ceva despre pisici, destul de ambiguu, deoarece tînărul prospector nu înjură niciodată. Şi aşa, sora îi aruncă adesea priviri mustrătoare, dar Q nu se poate abţine cînd simte cum piciorul drept îi alunecă pe clisa moale, în timp ce okobolul de sub braţ îl dezechilibrează în partea opusă. Cerul e înnourat şi lumina gălbuie a căpătat o nuanţă gri, precum a aurului vechi. Trinidad e încîntată de schimbare. Prospecţiunile vor putea fi făcute mai uşor. Q e şi el de acord, dar nu se împacă cu ritmul, cu povara, cu locul, cu drumul, şi lista, pentru el, poate continua. Traseul lor urcă colina şi se scurge printr-o vale pentru a descinde, printre tufele şi hăţişurile albăstrii, spre linia albă care e deşertul.

Emanuel ţîşneşte peste grohotiş, coborînd costişa, se împiedică deodată pentru ca în clipa următoare, cu o surprinzătoare agilitate, să se redreseze şi să-şi continue drumul. Cei doi ezită în a-i aborda curajul, Trinidad coboară în echilibru, cu braţele întinse lateral, Q clachează şi şterge cu fundul solul. Nu zice nimic însă. Se ridică cu demnitate şi continuă şchiopătînd. Ceilalţi par să nu ia în seamă incidentul. Înoată acum printre tufele de arayak ce se constituie într-un adevărat desiş. Fîţîiala labirintică e obositoare, de aceea, cînd albastrul dispare brusc, orizontul desfăşurat deodată de deşert pare binevenit.

Trinidad îşi priveşte servidotul.

— Acum, spune, trebuie să o luăm spre sud.

Emanuel scutură din cap.

— Acolo nu merg, şopteşte el indispus.

— De ce? întreabă ea cu voce candidă şi dulce.

— De aia! se obrăznicește deodată puștiul.

— Explică-te.

— Nu merg și gata! se încăpățînează el.

Fata nu insistă. Bănuiește că e ceva grav la mijloc, din moment ce puștiul s-a închis dintr-o dată în el. Salvarea le vine din senin. Lîngă ei apare un bărbat solid, cu vestă cafenie petrecută peste un tricou decolorat ce pare că stă de cînd lumea pe ei.

— Ce e, Emanuel? Ce te supără? întreabă cu o voce baritonală plăcută.

— Vor să meargă la Baldoriu... răspunde sec.

— Pentru prospecțiuni?

De data asta întrebarea le este adresată celor doi frați.

— Da, răspunde Trinidad.

Îi studiază privirea adumbrită, nasul acvilin, grumazul puternic reliefat de artere pulsînd de viață. Își aduce aminte de el. L-a zărit seara, lîngă foc. Cineva parcă i-a spus cine e, dar nu mai ține minte. Nu-i ține minte pe toți.

— Vă pot conduce... dacă insistați..

Trinidad nu se simte în apele ei. Q nici atît. Ghicesc amîndoi o bunăvoință ostilă, ascunsă în spatele ofertei.

— N-am vrea să vă deranjăm. Ne putem descurca și singuri, îndrăznește timid, căci Q, ca de obicei, a băgat clonțu-n pămînt și se face că plouă.

Bărbatul nu răspunde și pornește pe buza deșertului. Cei doi îl petrec din ochi pînă cînd acesta își aruncă privirea peste umăr, se oprește și spune:

— Veniți, ori ba?!

Îl urmează dezorientați; Emanuel a dispărut de lîngă ei și-l zăresc tocmai departe, pe creasta colinei, întorcîndu-se în colonie. Pășesc tăcuți pe urmele voluntarului ghid. Orizontul deșertului începe să tremure încet, semn că dogoarea va începe curînd.

— Căutați degeaba acolo, se aude deodată vocea ghidului. N-o să găsiți protniu.

— Credeți?

— Sînt convins. Am prospectat și eu zona.

— Dumneavoastră? se miră fata.

— Da. Nu v-au spus ceilalți?

— Cum, și dumneavoastră?...

— Ah, nu! Nu sînt ceea ce credeți! Înseamnă că ceilalți nu v-au spus nimic.

Zîmbește amuzat. Un zîmbet nefiresc pentru chipul său.

— Poate că nici nu știți cum mă cheamă!

Urmează o pauză pe care el mizase. Rîde.

— Adam mă cheamă. Sînt arhitect.

— Şi aţi făcut prospecţiunile pentru nişte clădiri? îndrăzneşte Q, simţindu-se atras de aroganţa şi duritatea celuilalt.

— Exact. În cincizeci de ani populaţia va fi de cel puţin zece ori mai mare. N-o să avem unde să-i băgăm, iar utopistul ăsta de Cristobald n-o să facă faţă tuturor cerinţelor. El e „artist", nu meşteşugar, adaugă cu dispreţ.

Trinidad îl priveşte surprinsă. E primul care vorbeşte aşa despre Cris.

— Partea roditoare e mică pe planetă, continuă celălalt, neremarcînd nimic. În blestematul ăsta de deşert o să trebuiască să ridicăm metropolele. Iar aici e nevoie de ştiinţă, nu să stai şi să visezi cai verzi pe pereţi. Cîmpul gravitaţional şi cel magnetic cer anumite tipuri de clădiri, altfel se deteriorează repede ce construieşti...

— Nu-l prea aveţi la inimă pe Cristobald... constată Q.

— Mă, eu, personal, n-am nimic cu băiatul ăsta, dar prea e cu capul în nori! Ăştia-l admiră că e artist, că are suflet mare... Prostii! Mie îmi plac oamenii cu picioarele pe pămînt. De aia mi-am ales arhitectura – să pot face nişte lucruri concrete, utile. Căutatul ăsta în coarne nu-mi place. Într-o zi o să i se suie la cap...

— Sînt convinsă că nu! aproape se răsteşte, fără să vrea, Trinidad.

Adam pufăie pe nas, nemulţumit.

— De altfel, o să-i treacă lui, cînd s-o mai maturiza, conchide.

Se aşterne o oarecare linişte peste discuţia lor. Q găseşte utilă chiar şi o virtuală pauză. A obosit şi s-a săturat. În faţă nu se vede decît spatele soră-sii şi puţin din Adam, ca pe o linie mediană ce desparte două jumătăţi diferite de decor: în stînga, pustiul albicios, în dreapta, vegetaţia albastră. Element comun rămîne doar cerul cenuşiu ce dă o neobişnuită materialitate tuturor elementelor. Simte o neobişnuită flexibilitate sub braţ şi intuieşte că trebuie ca una din tije să se fi rupt. Nu spune nimic. Momentul nu i se pare propice.

— O luăm pe aici, spune deodată Adam şi se cufundă în desişul de arayak.

Cei doi nu întreabă nimic, deşi hotărîrea li se pare ilogică.

— Ajungem mai repede, răspunde Adam îndoielilor intime ale lor, fapt ce-i face să tresară surprinşi.

Înaintarea se face mai greu. Nu există poteci şi crenguţele pline de frunze albăstrii opun tot timpul rezistenţă, şfichiuindu-le braţele, pieptul, picioarele. Trinidad simte că n-a făcut bine că şi-a luat pantalonii scurţi, acum gambele îi sînt pline de zgîrieturi fine şi usturătoare. Se străduieşte să ţină pasul cu ghidul, pata cafenie a vestei căruia dansează printre tufe cu o

mare mobilitate. Urmează un povîrniş pe care cei trei îl urcă alene. În vîrful lui descoperă o rîpă învăluită de albastrul vegetaţiei şi de umbra cenuşie a peretelui de stîncă, aproape vertical, ce o străjuieşte în partea opusă.

Adam priveşte spre ei, întrebător, în timp ce falca i se plimbă dintr-o parte în alta, ca şi cum ar rumega.

— Ei, răbufneşte într-un tîrziu, ce aşteptaţi? Acesta este Baldoriul!

— De ce i se spune „Baldoriu”? întreabă încet Q.

— Cerule mare, izbucneşte el, pun prinsoare că voi nu ştiţi ce e aici! Aşa-i?... M-aşteptam! Aveţi un talent, voi, ăştia, care veniţi în misiuni oficiale... trimiteţi un satelit care face un tur şi semnalează zonele de interes general, apoi expediaţi o echipă de prospectori care, în mare veselie, nu vă uitaţi nici în stînga, nici în dreapta, ci veniţi de-a oarba la locul semnalat, fără să vă interesaţi dacă acolo e o mare, un munte, o zonă radioactivă sau un monument al naturii...

Se opreşte mînios, privind velea de la picioarele lui.

— E un monument al naturii? întreabă tîmp Q.

Adam îl priveşte o clipă şi pufneşte apoi, aruncîndu-şi privirea în altă parte.

— „Monument”! E cimitir aici, dragi copii, e cimitirul lui Cristobald!

Se întoarce cîţiva paşi şi se aşează pe o piatră, cu spatele la ei. Cei doi vin lîngă el.

— Ne cerem scuze, spune Trinidad. N-am ştiut. Acum înţelege de ce n-a vrut Emanuel să-i aducă aici.

— Mda... Poate că nu sînteţi voi vinovaţi... Ar fi trebuit să vă spună cineva...

— Trinidad se ciuceşte lîngă ei, îl apucă de braţ şi-i spune privindu-l în ochi:

— Nu credeţi că e cazul să ne spună, în sfîrşit, cineva?

Privirea lui tresare şi caută o scăpare în altă parte, dar nu întîlneşte decît figura aparent placidă a lui Q.

— Cunoaşteţi cum iau naştere creaţiile lui Cristobald, nu? începe el frecîndu-şi rădăcina nasului. Cristobald îşi imaginează, calculează, desenează, creează... Apoi înfăptuieşte prin vis. Palate, plante, animale... Oameni mai puţin. E greu să redai un om cu toate trăirile, calităţile, defectele, amintirile. Ar fi minunat: bătrîna Earthleea şi noi toţi am fi nemuritori... De încercat, a încercat. Ce-a ieşit?! Monstruozităţi. Sălbatice, agresive, fără amintiri sau simţiri... Fără chip uneori... Da, inconştientul îi joacă uneori renghiuri neplăcute lui Cris. Ce era de făcut? Ce putea face cu ele? Un singur lucru: să le omoare! N-am fi putut face nici unul dintre noi lucrul

ăsta. Nu ştiu cum a reuşit el. Probabil forţat de întîmplările acelea, petrecute atunci, demult. Din acest punct de vedere, e de admirat. Îmi dau seama ce a simţit. Nu mă întrebaţi cum a scăpat de ele. Nu ştiu. Aici sînt îngropate. În „Baldoriu". Nu vine nimeni niciodată aici; îi respectăm efortul de a fi făcut nişte lucruri peste putinţa lui.

Cîteva clipe tace ca şi cum ar simţi o oarecare jenă în a continua; pînă la urmă, îndrăzneşte:

— Mai e şi teama. Se întîmplă lucruri ciudate aici. De obicei, cînd o fiinţă piere înainte de timpul ei biologic, biocîmpul îi persistă o vreme, supravieţuindu-i. Îl menţine protniul, suportul material din care s-a născut. Unele nopţi sînt un coşmar aici. Rîpa şi împrejurimile sînt bîntuite de fantome. Numai Cristobald vine ca un bezmetic la întîlnirea cu ele. Susţine că trebuie să ispăşească. El, echipele de exploatare ce vor veni în urma voastră vor termina probabil în cele din urmă rezervele astea mari de protniu. Vom scăpa naibii de un blestem. Nu de protniu avem noi nevoie, ci de o mare... Asta dacă ar putea să ne aducă echipele voastre ce vin să găurească planeta, lăsînd în urmă mizerie, gălăgie şi desfrîu...

Q ar vrea să spună ceva, să se dezvinovăţească.

— Nu e cazul să vă formalizaţi, i-o taie Adam. Nu despre voi e vorba. Voi sînteţi nişte bieţi pălmaşi nevinovaţi. Unde vi se spune, acolo vă duceţi. Nu v-aţi dorit niciodată cu adevărat ceva pentru care să luptaţi, să munciţi, să sacrificaţi. Da, să sacrificaţi, precum Cris... Ştiţi povestea coloniei noastre, povestea noastră, a celor ce trăim pe ea? Nu, bineînţeles. Acum vreo zece ani, am pus toţi cei de aici mînă de la mînă şi am plătit o taxă fabuloasă pentru ca să ni se cedeze planeta în defavoarea armatei, care o dorea bază militară. Nu ne-a mai rămas nimic. Nici măcar cu ce să ne cumpărăm unelte, aparatură, vehicule utilitare... Aţi văzut aşa ceva pe aici?

Cei doi negară, dînd din cap.

— Nici n-o să vedeţi. Am muncit ca bezmeticii aici ca să ne punem pe picioare. Şi ne aşteaptă lucruri mari. N-am nimic cu Cris, dar nu e timp de vise, cred eu. Mai trebuie multă muncă pentru ca planeta asta să-şi merite un nume. Vom construi o lume mai strînsă, mai sudată. Ar fi şi păcat ca în Universul ăsta mare să nu existe loc de variante mai bune ale umanităţii. Cred că m-am făcut destul de bine înţeles. Iată de ce nu ne mai încîntă ideea că în urma voastră vor mai veni armate de exploratori.

Trinidad şi Q îşi mută pentru o clipă privirea înspre rîpă. Adam sesiză gestul.

— O să-mi calc pe inimă şi o să recunosc că am fost cam dur cu voi. Îmi cer scuze şi vă asigur încă o dată că nu vă învinovăţesc de nimic. Nimeni

de aici n-ar face lucrul ăsta.

Cei doi sînt atît de puternic marcaţi de această mărturisire încît nu reuşesc să spună nimic. Adam îi lasă şi pleacă fără să rostească vreun alt cuvînt. Trinidad rămîne un timp fixînd rîpa-cimitir, rîpă în care îşi imaginează îngropate sub copacii albaştri ura, egoismul, minciuna, perfidia, ipocrizia, prostia, aroganţa. O lume poate nu întru totul imposibilă, nu întru totul utopică.

— Un tip nemaipomenit, Adam ăsta, aude de lîngă ea vocea lui Q. Pe cuvînt, dacă am să am un copil vreodată, Adam îi voi pune numele... Un om de acţiune, care ştie ce vrea şi n-are timp de vise...

Trinidad se întoarse brusc:

— Ce aveţi toţi cu el? Ce rău v-a făcut? Oare nu-l înţelege nimeni pe lumea asta?

— Despre cine vorbeşti? întreabă nedumerit Q, despre Cris...

— Ştii foarte bine despre cine vorbesc, se răţoieşte mai departe fata, voi nu înţelegeţi că o lume nu poate fi mai bună fără oameni ca el!

— Trini, am impresia că simţi ceva anume pentru...

— Ba nu simt nimic, i-o taie ea, dar voi vă încăpăţînaţi să-l priviţi ca pe un inutil! E şi el un om. Simte, suferă, are nevoie de afecţiune!

Se depărtează cu faţa îmbujorată. Q face nişte legături în gînd, surîde cu subînţeles şi porneşte după ea. De sus începe să picure mărunt.

Se trezeşte brusc, ca dintr-un vis urît. Nimbus scheaună uşor şi-i linge mîinile. Se uită o clipă la el, speriată, apoi îl recunoaşte şi-l loveşte uşor peste boticul albastru. Afară, în noaptea albicioasă, se produc descărcări de un roşu intens. Q doarme dus. Trinidad iese din aşternut şi se precipită spre fereastră. Printre picioare i se încurcă Nimbus.

Pe cer se succed sumedenie de figuri. Chipul bătrînei apare din nou. Deschide, ca şi în noaptea trecută, gura şi rosteşte cuvinte mute. Apoi faţa i se topeşte într-o mare portocalie, iar valurile produse se izbesc tot pe muteşte de un zid cenuşiu ce pare că delimitează întinderea de apă. O explozie roşie dizolvă imaginea. Silueta lui Cristobald apare din senin şi începe să alerge printr-un vagon de tren, deschizînd uşa fiecărui compartiment, căutînd ceva. Trinidad îl recunoaşte după părul blond, deosebit. Scena se decolorează. Dintre nori apare chipul surîzător al unui bătrînel care rîde, face cu mîna şi rosteşte nişte fraze. Arată spre o ţintă nedefinită. În faţa lui se zideşte de către o mînă nevăzută un zid cenuşiu, care în curînd îl ascunde întru totul. Cîteva cărămizi cad şi prin spărtura ivită în zid o mînă se întinde cerşind. Trinidad se trage înapoi îngrozită. Şi din nou valurile

portocalii izbesc zidul, acoperindu-l, iar şuviţele de apă se prefac în şuviţe de păr ce se răsfiră descoperind nişte ochi pe care fata îi cunoaşte bine; sînt ochii ei. Ochii zăbovesc mult timp. În jurul lor totul se linişteşte, revine la imobilitate. Imaginea devine încetul cu încetul transparentă şi dispare pînă la urmă de tot. O singură strălucire, poate un reflex roşietic, mai mijeşte la orizont în noaptea aceea. Aşezarea, împietrită în somnul ei, arată ca un cimitir sumbru, dominat de castelul fosforescent. Pe străzi, Trinidad zăreşte silueta fetiţei fără chip ce fuge printre casele pustii pînă se pierde în umbra nopţii. Pentru cîteva clipe i s-a părut că ochii galbeni au lucit în direcţia ei.

— Există un timp pentru viaţă şi unul pentru moarte, spune răguşit bătrîna Earthleea, aruncînd priviri incerte spre cei adunaţi în jurul patului cu baldachin.

— Eu mi-am trăit viaţa prea din plin... Mă întreb chiar dacă nu prea din plin... scoate cîteva sunete ce se vor a fi rîs, cred că am furat mulţi ani morţii... „ai tras-o în piept, aşa cum o tragi acum prin toată fiinţa ta”, ar fi glumit Velasq...

Izbucneşte brusc în plîns. Cîteva hohote fac să tremure păienjenişul ridurilor.

— L-am visat azi-noapte, Cris spune, îmi făcea cu mîna şi mă liniştea... Dacă ar mai fi trăit...

Respiraţia i se accelerează la efortul depus de plîns.

Am mai visat şi o mare... gîfîie... mă cufundam în ea... era minunat... şi era foarte reală... zguduitor de reală... respiraţia i s-a prefăcut în şuierat, ce să însemne asta, Cris... ce vor să zică visele... atunci cînd sînt atît de... reale? răspunde-mi, Cris, unde eşti?... nu te văd... unde aţi dispărut cu toţii?..., unde..., mă..., aflu?..., o..., marea...

Şuieratul încetează brusc. Chipul bătrînei se eternizează într-o expresie de uimire. Rămîn cu toţii minute în şir privind-o. Pe obrazul lui Cristobald curg lacrimi grele.

— Este prima noastră pierdere, spune retorul coloniei.

Şi atunci se întîmplă ceva ciudat. Sala cafenie îşi pierde culoarea şi zeci de forme şi culori încep să alerge nebuneşte pe ziduri, iar de afară se aud urletele inumane ale mulorilor.

— Planeta plînge dispariţia bătrînei, constată tulburat Gudo, e semn că am fost adoptaţi.

Şi culorile gonesc, mulorii urlă, Cris plînge, în timp ce fiinţa bătrînei a devenit un simplu nume. Trinidad şi Q se strîng unul în celălalt.

Îl găsesc în vîrful dealului. Stă aşezat cu fălcile proptite în pumni şi se gîndeşte. Părul blond îi flutură cînd şi cînd mişcat de brize uşoare. Trinidad îl zăreşte prima şi aleargă către el. Q rămîne mai în urmă cărînd proverbiala aparatură. Cristobald pare că nu-i observă.

— Hei! strigă ea. Unde naiba te-ai ascuns? Te-am căutat peste tot! Ne-am gîndit că trebuie să te simţi tare singur acum.

— Mulţumesc, vine răspunsul aspru, n-am trebuinţă de nimic!

— Nu te îmbufna, îl dojeneşte fata, ştim cu toţii ce simţi, acum că bătrîna nu mai există...

— N-am nevoie de mila nimănui... Sînt vinovat şi gata! Nu-i cazul să mi-o amintiţi.

— De ce vinovat? se miră ea. N-a murit din cauza ta.

Abia acum Cristobald catadicseşte s-o privească.

— Ştii foarte bine că da. Îmi dau seama şi singur că sînt un incapabil. Dacă aş fi făcut ceea ce trebuie acum era în viaţă! Trăia! Înţelegi?

— N-am vrut să spun asta, se sperie fata.

— N-ai vrut s-o spui, dar mi-o aduceţi aminte tot timpul! ţipă el. V-am văzut privirile. Ştii că ochii vorbesc mai mult decît cuvintele? Ştii că ei sînt deschiderile spre universul intim al omului, spre banca de unde eşti judecat, analizat, osîndit?

— Cris! îndrăzneşte Trinidad.

— Aşa e. Ştiu ce spun. N-am realizat niciodată ceva în viaţă, ceva despre care poate să spună tot omul: „Uite, uite ce chestie utilă a făcut ăsta". Că-mi place arta? Da, îmi place, dar nu am realizat nimic în domeniul ăsta. N-am fost niciodată un artist adevărat. Mi-am pierdut timpul pentru a deveni un mediocru. Tot ceea ce am făcut e socotit plat, creaţiile mele sînt tolerate. Spune, dar spune sincer: Ai mai auzit de mine vreodată? Nu, nu-i aşa?

— Dar, Cris, ceea ce ai făcut aici pentru colonie... se revoltă fata.

— Ce-am făcut pentru colonie? spune dînd din umeri. N-am făcut mai nimic! Cîteva capricii şi-atît. De altfel, n-am fost cu ei de la început. Eu am venit acum vreo şase ani. M-au primit cu o ospitalitate pe care nu o voi putea răsplăti niciodată. Sînt un străin printre ei. O văd, o simt! Se poartă foarte frumos cu mine, dar pe undeva cred că mă judecă aspru.

— Nu-i adevărat, intervine Q, te apreciază!

— Mă apreciază pe dracu'! Credeţi că nu ştiu că sînt socotit unul care visează cai verzi pe pereţi? Spuneţi că nu-i aşa!

Cei doi tac, luaţi pe nepregătite.

— Vedeţi? continuă el. Şi atunci arătaţi-mi: pentru ce trăiesc? Care e

rostul meu în lumea asta? Să văd cum ceilalţi trec pe lîngă mine progresînd în artă, muncă, omenie, în timp ce eu rămîn singur, inutil, un reziduu al umanităţii...

— Cris, cineva are totuşi nevoie de tine, spune încet Trinidad.

Faţa lui se întoarce mirată spre ea. Privirea îi e întrebătoare.

— Eu, scînceşte fata, plecîndu-şi ochii.

Cristobald schiţează un zîmbet amar. Întinde mîna şi o apucă de bărbie cu un gest graţios.

— Sărmană copilă, spune. La cei şaisprezece anişori ai tăi...

— Şaptesprezece, şopteşte ea.

— La cei şaptesprezece anişori ai tăi ai fost impresionată de un nătîng ca mine. Nu fi naivă... Mai tîrziu vei judeca lucrurile altfel. Eşti încă un copil.

— Nu sînt un copil

— Ce vorbeşti? Crezi c-am să mă iau după tine şi am să-ţi nenorocesc viaţa?! Eşti doar un copil care vede lucrurile numai de aici şi pînă aici. N-o să-mi dai şi lecţii acum...

Trinidad se smulge din mîna lui şi o rupe la fugă în vale.

— Ce-i cu tine? întreabă Q privind în urma ei. Nu înţelegi că fata asta te iubeşte şi are nevoie de tine? Iar tu ce faci? O distrugi, asta faci!

Cristobald priveşte neîncrezător cînd la pata portocalie ce aleargă în vale, cînd la figura de o indignare reţinută a lui Q.

— Nu mai vorbi prostii, spune la un moment dat, sînt numai capricii de fetişcană. Oricum, merită unul mai bun ca mine. Nu vreau să-i devin nimănui povară pentru mai tîrziu.

— Nu înţelegi nimic! se enervă Q. Eu o cunosc şi ştiu – îi sînt frate! Tu calci în picioare sentimentele ei faţă de tine!

— Poate că într-adevăr ai dreptate, răspunde el tulburat.

Se ridică şi plecă în direcţia opusă. Face cîţiva paşi, se opreşte şi adaugă:

— Cere-i scuze din partea mea. Poate că mă va ierta pînă la urmă. N-am încotro.

Şi continuă drumul agale, împovărat cu griji, vinovăţii şi complexe.

— Ce faci aici? S-a lăsat noaptea... mormăie Q, cînd dă de ea în grădina legumicultorilor.

Ea pare că nu-l bagă în seamă. Mîngîie absentă blăniţa moale a nimbusului, cu un aer îmbufnat.

— Hai să te culci, stai de prea mult timp aici.

— Nu merg.

— Altă încăpăţînată... Trini, nu fi copil...

— Şi tu crezi că sînt un copil?

— Nu, dar aşa te porţi. Aşa te-ai purtat şi faţă de el.

O explozie roşie, chiar deasupra lor, îi orbeşte pentru cîteva clipe.

— Ce altceva puteam să fac? Tu n-ai văzut cum s-a purtat?

Pe cer prinde să ia contur un chip.

— S-a purtat prosteşte. Dar să ştii că ţine la tine...

— Nu ţine! se revoltă ea. Nici măcar nu-i pasă de mine!

Chipul fantomatic capătă încet trăsăturile ei.

— Vorbeşti prostii, Trini... Ia spune-mi: pe cine visează el noapte de noapte? Pe mine? Uite-te numai. Eşti tu sau nu eşti tu?

Fata se priveşte cu un aer neîncrezător.

— Atunci de ce a spus tot ce a spus?

— Nu ştiu. Pesemne îşi ascunde temerile în spatele vorbelor. În tot cazul, faptele grăiesc mai mult.

Chipul devine din ce în ce mai clar. Rămîn cu privirea aţintită asupra lui. Trinidad începe din nou să suspine.

— Nu-l înţeleg... Mă oboseşte...

— Nu-i un tip tocmai normal, încearcă s-o liniştească, oftînd, Q. E tare complexat. Din cauza asta e foarte vulnerabil şi se apără şi el cum poate.

Imaginea de pe cer posedă acum o claritate neobişnuită şi începe să se mărească vizibil. Trinidad rămîne gînditoare cîteva clipe, apoi se ridică în picioare.

— Hai la el, spune.

— Acum? Noaptea?

— Da, acum. Mi-e frică să nu facă vreo prostie.

Porneşte hotărîtă printre răsadurile de legume spre căsuţa din pădure. Puţin surprins, Q o urmează. Merg în linişte pe cîmpul ce succede grădina. Deasupra, portretul ce ocupă jumătate din boltă capătă contururi roşietice. Inima fetei bate puternic şi ea zoreşte pasul. O nelinişteşte uriaşa imagine fără precedent din visul lui Cristobald. Pămîntul începe să se zguduie. E un fel de trepidaţie care îi dezechilibrează pe amîndoi. Trinidad simte nevoia să plîngă şi chiar o face, fără prejudecăţi, căci un infern sonor a cuprins întreaga regiune, izvorînd din adîncurile planetei. Fata cade, julindu-şi coatele şi genunchii, dar se ridică din nou şi îşi reia goana. În faţă, mult în faţă, zăreşte o siluetă cu vestă cafenie ce aleargă în aceeaşi direcţie. Îl recunoaşte pe Adam, dar nu are timp să se mire. Un nou cutremur o trînteşte la pămînt, şi rănile lovite iar îi umplu ochii de lacrimi. Pe cer, marginile

figurii au început să dispară după orizont, capul imens pare să se apropie de planetă pentru a-i vedea mai bine; Q strigă ceva din spate, dar nu se înţelege nimic; mii de ciocane izbesc gonguri nevăzute. Pe una din coline fetiţa fără chip îşi zoreşte paşii către aceeaşi destinaţie. Un nou cutremur, şi mai puternic, zgîlţîie secunde în şir covorul albastru de tufişuri nepermiţînd nici o înaintare. Dar, mai mult de-a buşilea, Q îşi ajunge sora pe care o strînge puternic în braţe; cei doi îşi găsesc sprijin unul de celălalt. În timp ce buzele imense ale figurii cereşti cresc mereu deasupra lor, noi imagini se perindă pe lîngă ei, la sol: apar grontavaruri ciudate ce se topesc fantomatic, clădiri neobişnuite se năruiesc pe locuri pe care n-au existat niciCînd, un personaj antic călăreşte un crustaceu caraghios, două maimuţe poartă pe sus, grăbite, un copil nou-născut, umbrele aripilor unor păsări preistorice obturează lumina. Cei doi se ridică în picioare. Trinidad aproape că-l tîrăşte pe Q spre pădurea albastră ce se zăreşte pe vîrful colinei, înaintarea este dificilă – solul se zguduie intermitent şi imagini haotice circulă în vacarmul general. Fata ţipă: o mînă uriaşă înfiripată din neant răsfiră degetele, apoi se prăbuşeşte cu încetinitorul, pentru ca un tren ivit de niciunde să o spulbere în toate direcţiile, precum o explozie seacă. Buzele uriaşe întinse de la un orizont la altul parcă sărută planeta. Un nou cutremur, neobişnuit de puternic, îi doboară iar. Zgomotul e insuportabil, ca şi cum întreaga galaxie ar urla în acel moment, crăpături imense apar în sol, colina împădurită se ridică cu totul, sau restul scoarţei coboară, nu se mai poate aprecia, falia de pămînt dezvăluie trupul lui Adam agăţat de rădăcinile mişcătoare ale copacilor de la marginea pădurii. Universul înnebuneşte: pămînt, arbuşti, imagini se rostogolesc sub cerul de un roşu aprins, într-un zgomot infernal. Cei doi îşi pierd cunoştinţa.

Cînd îşi revin constată că n-a trecut mult timp. Se scoală icnind de juliturile dobîndite şi se grăbesc şchiopătînd spre pădure. Solul e destul de accidentat, dar nu într-atît încît să le facă anevoios drumul. În lumina difuză, – albastrul copacilor are un aer bizar. Rătăcesc minute bune printre trunchiuri înainte de a-l descoperi pe Adam. Tocmai îşi revine şi el. Fruntea îi e însîngerată, dar se pare că nu acest lucru îl afectează. Îi apucă de braţe pe cei doi şi îi zoreşte spre cabana lui Cristobald. Pe jos, azvîrlită aiurea, o tăbliţă cu inscripţia: „Bine ai venit, Cris!” le indică faptul că au ajuns. Cabana pare să nu fi suferit nimic. Cei trei pătrund înăuntru. Totul este vraişte în camera lui, peste tot sînt răspîndite studii şi desene de toate mărimile cu chipul Trinidadei. Privirile nu zăresc totuşi ceea ce caută, doar patul mai păstrează proaspătă urma unui trup binecunoscut. Adam loveşte cu ură, înciudat, în perete şi închide ochii, schimonosindu-şi hidos faţa

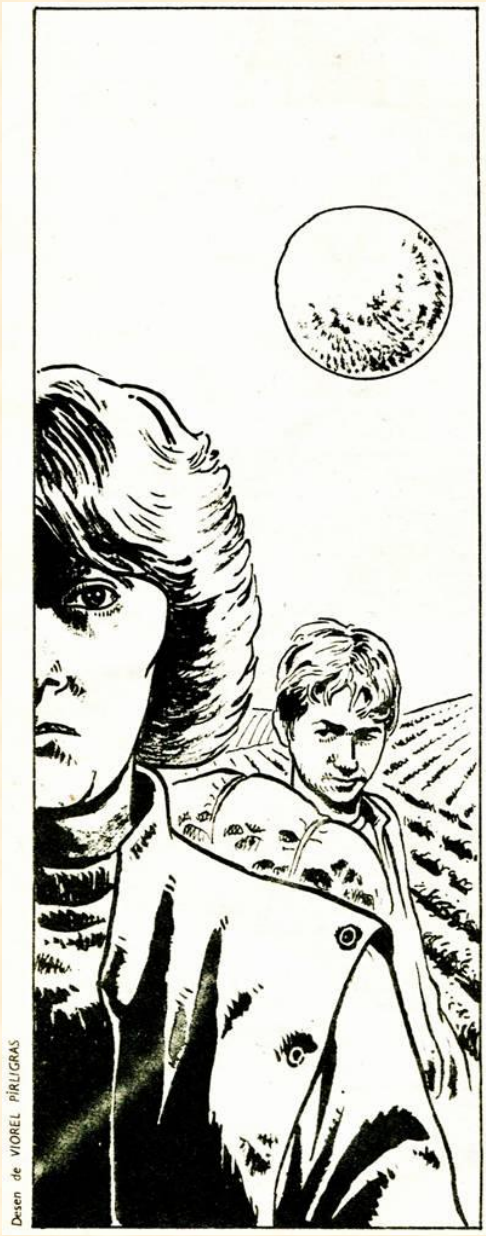
Desen de VIOREL PÎRLIGRAS

într-o crispată deznădejde. Trinidad începe din nou să plîngă; Q o apucă de mînă şi o trage afară. Majoritatea celor din colonie se află în faţa cabanei. Fata îi recunoaşte, deformaţi de lacrimile ei, pe retor, pe cei doi legumicultori, pe bătrînul Gudo... În faţa lor, Emmanuel, cu o adîncă seriozitate întipărită pe figură, ţine de mînă, strîns, pe fata fără chip ai cărei ochi galbeni privesc pierduţi spre pămînt. Trinidad simte că ceva i se încurcă în picioare şi aude un scheunat cunoscut. Nimbus cere din priviri să fie luat în braţe, ceea ce fata şi face. Apoi caută din ochi copacul-curcubeu pe care nu-l găseşte. Descoperă în schimb panglica multicoloră întinzîndu-se deasupra pădurii, în lumina soarelui ce tocmai răsare.

În momentul cînd se îmbarcă în griber, Trinidad se simte, mai legată de oamenii care i-au condus la plecare, de colonia aceea nu foarte numeroasă, dar atît de ospitalieră şi simte cum ceva se rupe în ea. Dar de plecat trebuie să plece, protniul a dispărut de pe planetă, căci transformarea ei fizică şi cea de cîmp l-a consumat în întregime, aşa cum a înglobat nesăţioasă şi biocîmpul acelui creator de lumi fără de care ea, fata, s-ar simţi neavenită în gigantica lui creaţie.

Priveşte, cum se depărtează coaja albăstrie a planetei. În contre-jour-ul astrului pitic gogoloiul etalează profilul unui cap rotund, sculptură gigantică cu ochii mari, imense lacuri întunecate, şi nas ciudat, şi un ocean portocaliu asemeni părului învăpăiat al fetei. O altă Trinidad priveşte universul

de la egal la egal, în chip de planetă. Pierise sau se născuse o lume nouă prin ea? Adevărata Trinidad nu-şi poate răspunde întrebării. Simte un gol imens în suflet şi începe să plîngă strîngînd puternic în braţe Nimbusul albastru ce mormăie nemulţumit.